

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 6822/2023
10.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Бранислава Босиљковића, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Ана Ђорић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи Савет судства, Привредни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр 570/21 од 20.10.2021. године, у седници одржаној 10.04.2024. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр 570/21 од 20.10.2021. године, као изузетно дозвољеној у потврђујућем делу.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр 570/21 од 20.10.2021. године у потврђујућем делу.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Обреновцу Прр 20/21 од 01.06.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужили на име новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року исплати 450 евра у динарској противвредности по средњем курсу на дан исплате са законском затезном каматом од 01.06.2021. године до исплате. Ставом другим изреке, у преосталом делу тужбени захтев од досуђених 450 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС, до тражених 3.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС са законском затезном каматом је одбијен. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Београду Гжрр 570/21 од 20.10.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиле и првостепена пресуда потврђена у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, укинута је решење о трошковима поступка из става трећег изреке првостепене пресуде и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену у потврђујућем делу тужилца је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 – други закон), прописано је да посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права, док је ставом 2. истог члана прописано да испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о накнади неимовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року којом је утврђено да је тужбени захтев делимично основан, а тужена обавезана да наведену накнаду плати тужилци. О овом праву тужилце и о висини тражене накнаде, судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Указивање у ревизији на другачије одлуке Вишег суда у Зрењанину, не указује нужно и на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер одлука о основаност захтева у овој врсти спорова, као и одлука о висини неимовинске штете зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају. Поред тога, битне повреде одредаба парничног поступка нису дозвољен ревизијски разлог.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужилце, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 03.03.2021. године, ради исплате новчаног обештећења за штету изазвану повредом права на суђење у разумном року у износу од 3.000 евра у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу Народне банке Србије.

Чланом 27. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/15), прописано је да независно од врсте и висине тужбеног захтева, у поступку пред судом сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак (став 1.) и да ревизија није дозвољена (став 3.).

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не

прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о поступку по тужби за новчано обештећење, у коме ревизија није дозвољена у смислу одредбе члана 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, то је ревизија тужиље недозвољена, а на основу цитираних законских одредби.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**